

Пернишката каменовъгленна мина.

Голѣма частъ отъ нашето население познава вече пернишкитѣ въглища — тая голѣма благодать за всѣко стопанство; тѣ сѣ твърди, черни, лѣскави, не много тежки, запалватъ се лесно и, при горение въ добре пригодени печки, развиватъ голѣма топлина.

Първата копка за вадене въглища отъ Перникъ е била направена въ 1891 год. на мѣстото, кждето е днесъ така наречениятъ „Стариятъ рудникъ“.¹⁾ Работата се е почнала съ нѣколко работника само и по съвсемъ примитивенъ начинъ. Презъ следващитѣ години, обаче, експлоатацията се е постепенно организираща, и днесъ мината Перникъ представлява едно държавно техническо предприятие отъ първа величина.

Експлоатиратъ се главно два пласта В и Д и за тая целъ сѣ заложени следнитѣ 8 галерии: 1) **Стариятъ рудникъ** — при дирекцията на мината; 2) **Христо Ботевъ** — срещу гарата, между шесето и ж. п. линия; 3) **Хумни долъ** (вече изчерпана) — източно отъ Христо Ботевъ; 4) **Куциянъ** — до Хумни долъ; 5) **Бѣли брѣгъ** — не далечъ отъ дѣсния брѣгъ на р. Струма;

¹⁾ До това време нѣколко години подъ редъ сѣ се копзели въглища, отначало отъ държавата, отпосле отъ предприемачъ, при с. Мошино.